

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.582/2025/24.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. március 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2026. március 12-én kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 2025. június 27. napján kihirdetett 6.B.13/2023/133. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. vádlott a cselekményét [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] társtettesként követte el,

Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak a cselekményüket szintén társtettesként valósították meg [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat].

Terhelt3 III. r. vádlottnál a szabadságvesztést 1 (egy) év 5 (öt) hónapra, a próbaidő tartamát 2 (kettő) évre mérsékli.

Terhelt1 I. r. vádlott esetében a szabadságvesztést börtönben rendeli végrehajtani.

Terhelt3 III. r. vádlottal szemben az eljárás során lefoglalt és az Egri Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Felderítő Alosztálya 10010/636-1230/2021. bü. számú bűneljegyzéken 31. számon nyilvántartott 1 (egy) db. golyós löfegyverre, a 32. számon kezelt 18 (tizennyolc) db. lőszerre és a 33. számú 1 (egy) db. fegyverre szerelhető célkeresőre vagyonelkobzást rendel el.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 21 000 (huszonegyezer) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet Terhelt3 III. r. vádlott visel.

A másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az Egri Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában bűnösnek mondta ki Terhelt1 I. r. vádlottat (jelentős mennyiségre elkövetett) kábítószer-kereskedelem büntettségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176. § (1), (3) bekezdés], Terhelt2 II. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntettségében [Btk. 176. § (1) bekezdés], Terhelt3 III. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettségében [Btk. 176. § (1) bekezdés]. Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat 2 év 10 hónap fegyház fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, 150 napi tétel, napi tételenként 3.000 forint, összesen 450.000 forint pénzbüntetésre, Terhelt3 III. r. vádlottat pedig 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását Terhelt2 II. r. vádlott esetében 4 év, Terhelt3 III. r. vádlottnál pedig 3 év próbaidőre felfüggesztette. Mindhárom vádlottnál meghatározta – a II-III. r. vádlottakra nézve a büntetés végrehajtásának elrendelése esetére – a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját, a II. r. vádlott vonatkozásában a pénzbüntetés meg nem fizetésére az átváltoztatás feltételeit. A szabadságvesztésbe beszámította az I. vádlott által előzetes fogvatartásban és – ingatlanra korlátozott – bűnügyi felügyeletben töltött időt, továbbá vele szemben a lefoglalt BMW típusú személygépkocsira és a forgalmi engedélyére, valamint egy Guess márkájú karóra vagyoneklobzást rendelt el. Vagyoneklobzást mondott ki még Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében a lefoglalás alá vont sörétes lőfegyverre, a tűzfegyverre, hordtáskára, szövettokra és a gázriasztó fegyverre. A bűnösnek kimondott vádlottakat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság marasztaló határozatot hozott még 4terhelt IV. r. vádlottal szemben, amely 2025. július 3. napján jogerőre emelkedett.

[3] Az ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[4] Az ügyészség a nyilatkozattételre fenntartott határidőben Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak terhére nyújtott be perorvoslatot az I. r. vádlott esetében a fő- és mellékbüntetés hosszabb tartamban való meghatározása, a II. r. vádlott vonatkozásában végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása, míg a III. r. vádlottnál kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés b) pontjának 1. fordulatára alapítottnak a nyomozás során lefoglalt lőfegyverek elkobzása érdekében (elsőfokú bírósági irat 135/I. szám). Indokai szerint az I. és II. r. vádlottakkal szemben legalább a törvényi minimum és a kiszabható középérték közé eső tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt és szükséges az általános bűnmegelőzési célok eléréséhez, mert az alkalmazott joghátrányok komoly visszatartó erővel nem bírnak. Terhelt3 III. r. vádlottat illetően utalt arra, hogy az ügyészség az eljárás során a tőle lefoglalt lőfegyverek elkobzásáról annak ellenére nem döntött, hogy erre indítvány volt, figyelemmel a Btk. 72. § (1) bekezdés d) pontjára. Ezen okok miatt az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására tett indítványt (Heves Vármegyei Főügyészség B.250/2022/135.).

[5] Az elsőfokú határozatot másfelől védelmi jogorvoslatok támadták. Terhelt1 I. r. vádlott és a védője a nyilatkozattételi határidőben kizárólag a kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát sérelmezve, az irányadó fegyház helyett eggyel enyhébb, börtön

fokozat alkalmazását indítványozta (elsőfokú bírósági irat 136/I. szám). A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában a büntetés kiszabásánál irányadó nyomatékos enyhítő körülményekre hivatkozott és az ügyészség lényeges súlyosítást célzó jogorvoslatát nem tartotta megalapozottnak (14. sorszámú másodfokú irat).

Terhelt2 II. r. vádlott és a védője szintén három munkanapi határidőt tartottak fenn, majd a védő a törvényes határidőben fellebbezést jelentett be a tényállás megalapozatlansága, a kiszabott büntetés mértéke, a bűnügyi költség, a vagyoneklokozás és az ítélet indokolása miatt, a II. r. vádlott felmentését indítványozva (elsőfokú bírósági irat 134/I. szám). Nyilatkozata írásbeli indokolásában kiemelte, hogy a tényállás felderítetlen, ezáltal megalapozatlan, ellentétes a bizonyítékokkal, logikai ellentmondásokat tartalmaz, a törvényszék a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett és a II. r. vádlott bűnösségére téves következtetést vont le. Megjegyezte, hogy tárgyi bizonyítékokat Terhelt2 II. r. vádlottól az eljárás során nem foglaltak le, a bűnösség megállapítása kizárólag tanúvallomásokon, illetve vádlotti vallomásokon alapul és az ítéleti tényállás a vádirattal megegyező, önálló bírói ténymegállapítást nélkülöz. Vitatta Terhelt1 I. r., illetve Terhelt3 III. r. vádlott terhelő nyilatkozatait és utalt rá, hogy 2tanú tanú vallomása is csupán hallomáson alapszik, ezért a II. r. vádlott cselekményét illetően racionális kételyek maradtak fenn. Ezen okok folytán a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését indítványozta másodlagosan azzal, hogy az ítéltábla az ügyészi súlyosítást célzó fellebbezésnek ne adjon helyt (12. sorszámú másodfokú irat).

[6] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.241/2024/11. számú észrevételében az ügyészi perorvoslatot indokai alapján fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak. Álláspontja szerint – utalva a tettazonosság elvére és az arra vonatkozó eseti döntésekre – a tényállás Terhelt2 II. r. vádlott cselekményére nézve, elsősorban a kábítószer mennyiségét illetően részben megalapozatlan, mely a bizonyítás eredménye, az iratok tartalma alapján orvosolható és ezáltal rögzíthető e vádlottnál a pontos hatóanyagtartalom és azon érték is, melyre nézve a vagyoneklokozás feltételei fennállnak. E körben részletekbe menő indítványt tett a tényállás kiegészítésére, mellyel a tényállás megalapozottá tehető és felülbírálatra alkalmas. Kitért rá, hogy a bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, azonban Terhelt1 I. r. vádlottnál szükséges a társtettesi elkövetés feltüntetése, melyet az indokolás helyesen tartalmaz. Utalt arra, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a kábítószer-kereskedők hierarchiájában Terhelt1 I. r. vádlott fölött állt, mert ő jellemzően a fogyasztóknak értékesített, míg a II. r. vádlott „klasszikus nagykereskedő” volt. Az elsőfokú ügyészi indítványban írtakat Terhelt3 III. r. vádlott vonatkozásában pontosította. E vádlott ugyanis a lefoglalt lőfegyvert és tartozékait az irányadó tényállásban írt elkövetési idő (2021. júliusát megelőző kettő év) alatt (2019. július 31. napján), míg a lőszeret a lőfegyver megszerzése és az elfogása közötti időben szerezte meg. Itt utalt a Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pontjára, miszerint a kábítószerrel való kereskedelem ideje alatt szerzett vagyona – a törvényes eredet bizonyításának hiányában – vagyoneklokozást kell elrendelni, mert a törvényes eredetük bizonyítására az eljárásban nem került sor. A kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatására, az I. és II. r. vádlottak büntetéseinek súlyosítására, a II. r. vádlott szabadságvesztés büntetése végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztéséről szóló rendelkezés mellőzésére, a pénzbüntetés napi tételszámának megemelésére, továbbá 5.250.000 forint vagyoneklokozásra tett indítványt. Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében a tulajdonát képező golyós lőfegyverre és tartozékaira, illetve a hozzá tartozó lőszerre vagyoneklokozást tartott szükségesnek, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

[7] Az ügyészségi és a védelmi jogorvoslatokat az ítéltábla a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános

ülésen bírálta el, amelyen az ügyészség, illetve az érintett védők érdemi nyilatkozataikat az írásbeli indokokkal egyezően tartották fenn. Terhelt1 I. r. vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangoztatta és kérte figyelembe venni, hogy hosszú ideje állt kényszerintézkedés hatálya alatt, míg Terhelt2 II. r. vádlott védőjéhez csatlakozva ártatlanságáról nyilatkozott.

[8] Az ügyészségi fellebbezés kizárólag Terhelt3 III. r. vádlott esetében megalapozott, míg a védelmi perorvoslatok csak Terhelt1 I. r. vádlottnál vezettek eredményre, míg Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében nem.

[9] Az ítéltábla – a védelmi fellebbezések okára és irányára, továbbá a cselekmények szoros összefüggésére figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül, figyelemmel a Be. 590. § (10) bekezdésére is. Esetükben a revízió kitért az eljárási szabályok betartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is. Ugyanakkor Terhelt3 III. r. vádlott esetében a vádhatóság kizárólag a vagyoneklobzás alkalmazásáért élt fellebbezéssel, ami a Be. 671. § 12. pontja értelmében az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képezi, ezért e vádlott tekintetében a perorvoslatot kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés b) pontja alapján jelentették be, így az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett része esett felülbírálat alá, utalva a Be. 590. § (3) bekezdésére, valamint a Be. 590. § (5) bekezdés és (7) bekezdés szabályaira. A revízió a Be. 590. § (9) bekezdés előírása folytán értelemszerűen csak a fellebbezéssel érintett vádlottakra terjedt ki.

[10] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perjogi szabályokat döntően megtartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút, sem olyan súlyos relatív hibát, amely az érdemi elbírálást kizárta volna. Hatályon kívül helyezési ok nem volt észlelhető, arra a fellebbezők sem hivatkoztak.

[11] Itt kell viszont utalni arra, hogy a bíróság a törvényi előfeltételek megvalósulása mellett a perrendnek megfelelően fogadta el Terhelt3 III. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát az előkészítő ülésen, mely megnyitotta esetében az ügydöntő határozat meghozatalának a lehetőségét is, ezzel szemben az elsőfokú eljárás még majd két évig folyt e vádlottal szemben is, holott, ha nem is az előkészítő ülésen, de a tárgyaláson már jóval előbb befejezhető lett volna e terheltre nézve az ügy. Nem volt olyan megfelelő indok, mely az eljárásban tartását indokolta.

[12] A III. r. vádlott esetében az eddig írtakra figyelemmel is az ítéltábla a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében nem vizsgálta az elsőfokú ítélet megalapozottságát és döntését a törvényszék által megállapított tényállásra (III. tényállási rész) alapította, mert az ügyészi fellebbezést a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. Ebben az esetben ugyanis az első fokon megállapított tényállás rögzül, e vádlottnál a tényálláshoz kötöttség teljes, e körben a Be. 590. § (10) bekezdésében foglaltak nem nyitották meg a ténybeli revíziót.

[13] Az I-II. r. vádlottakat érintően megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást állapított meg, amely a II. tényállást érintően viszont részben hiányos és helytelen ténybeli következtetésen alapult [Be.592. § (2) bekezdés a) és d) pont]. E részbeni megalapozatlanság azonban szűk körű, hiszen az elsőfokú ítélet [24] bekezdése a bűncselekmény helyszíne vonatkozásában vagylagos megállapítást tartalmaz, amit az ítéltáblának helyesbítenie kellett, miként e tényállást szükséges volt további tényekkel kiegészíteni Terhelt1 I. r. vádlott nyomozás során Terhelt2 II. r. vádlottra tett egyértelműen terhelő vallomása (nyomozási iratok 3. dosszié 176. lapszám) alapján, melyet megerősített 2tanú is a gyanúsítottai vallomásában (nyomozási iratok

3. dosszié 213. lapszám), továbbá Terhelt3 III. r. vádlott is (nyomozási iratok 3. dosszié 203. lapszám).

[14] Az ítéltábla ezért a II. tényállásban foglaltakat a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontban írtak szerint a törvényszék által megvizsgált bizonyítékokat érintő ügyiratok tartalma alapján a következők szerint helyesbíti és kiegészíti, orvosolva ezzel a részbeni megalapozatlanságot.

[15] Az elsőfokú ítélet [24] bekezdéséből Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak találkozási helyét érintő vagylagos megállapítást mellőzi és azt rögzíti, hogy a találkozásra város közelében került sor, de pontosan meg nem állapítható helyen. Egyben e bekezdésben megállapítja, hogy Terhelt1 I. r. vádlott 2020 tavaszától 2021. július végéig, pontosan meg nem határozható alkalommal és napokon, kéthetente, részben nedves, részben száraz állagú amfetamint vásárolt Terhelt2 II. r. vádlottól. A kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma azonban kétséget kizáróan nem állapítható meg, de az meghaladta a csekély mennyiség felső határát, viszont nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát.

[16] Az elkövetési helyet érintő módosítás elsődleges indoka, hogy vagylagos kitételek, megállapítások a bírói ítéletben nem szerepelhetnek a tényállásban, hiszen a bíróságnak a valósághűség elvét követve a múltban megtörtént és a vádló által bűncselekménynek tartott eseményeket kell egyértelműen, félreérthetetlenül rögzítenie. Másként történés lehetőségére utalás a marasztaló ítéletben nem szerepelhet, legfeljebb felmentő ítéletnél, de ott is ritkán. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a helyesbítésben foglaltak viszont kétséget kizáró módon bizonyítottak.

[17] A kábítószer mennyiségét érintő kiegészítés elsősorban Terhelt1 I. r. vádlott már idézett nyomozási vallomásán alapszik, mely nem önmagában terhelő bizonyíték, hiszen tanú 2 előadása is megerősítette és azt helyes ténybeli következtetés is igazolja. A tények e részénél mindenképp szem előtt kellett tartani a Be. 7. § (3) bekezdésében meghatározott alapvető rendelkezést, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. E garanciális szabály (in dubio pro reo elve) a tisztességes eljárás egyik alapvető eleme, melyet a hatóságnak, de különösen a bíróságnak mindig szem előtt kell tartania. Egybevetve a részben ellentétes adatokat, a másodfokú bíróság a módosításban írtakat találta csak bizonyítottnak. A jelzett tényállásrész helyesbítése és kiegészítése során az ott írtaknál pontosabb történeti események megállapítására – szemben a fellebbviteli főügyészési észrevételben foglaltakkal – a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget. A fellebbviteli főügyesség egyébként az egységes bírói gyakorlatot megerősítő releváns precedensek pontos felhívásával helytállóan részletezte a tettazonosság főbb szabályait, a vád és az ítéleti tényállás viszonyát, a bíróság ténymegállapítási kereteit. Az adott ügyben azonban az igen ellentmondó bizonyítékok alapján csak azon események voltak kétséget kizáróan rögzíthetők, melyekre meggyőző közvetlen és közvetett, származékos bizonyíték merült fel. E körben jegyzi meg az ítéltábla, hogy már a vád feladata lett volna pontosabb tényállás rögzítése a kábítószer-hatóanyag mennyiségét illetően, mert becslés útján nagyjából behatárolható volna a le nem foglalt kábítószer mennyisége, de a bizonyítási eljárás menetében az elsőfokú bíróság sem fordított megfelelő figyelmet e fontos tényállásrészre és lényegében „átvette” az amúgy is hiányos vádat. E körben a védői észrevétel alapos volt. Nem a másodfokú bíróság feladata a vád részleteinek meghatározása, viszont az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát orvosolni kellett, hiszen a büntetőjogi felelősség szempontjából meghatározó az elkövetési tárgy hatóanyagának mennyisége, mely egyébként helyes számítással Terhelt2 II. r. vádlottnál az elkövetési időre vetített normák tükrében ki nem zárhatóan meghaladta volna a jelentős mennyiség alsó határát is, ez viszont vád tárgyává sem volt téve. Ez a valós tettazonossági probléma, de a már jelzettek szerint a másodfokú bíróság

csak azon tényeket találta bizonyítottnak, melyek alapján az elsőfokú bíróság a váddal egyébként egyezően megállapította a büntetőjogi felelősséget.

[18] A helyesbítéssel és kiegészítéssel a tényállás már teljes egészében megalapozottá vált (BH2024.106.), és a Be.593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítélezés alapját képezte az I. és II. r. vádlottak tekintetében.

[19] Az elsőfokú bíróság a büntetőügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat egyébként megvizsgálta, azokat a logika törvényei szerint értékelte. Hangsúlyt fektetett a vádlottak részben tagadó, részben a bűncselekmény elkövetését beismerő és a II. r. vádlottra terhelő vallomások összevetésére, a tanúk nyilatkozatainak értékelésére. Figyelemmel volt az aggálymentes igazságügyi szakértői véleményekre is. Mérlegelő tevékenysége követhető, indokolási kötelezettségét a törvényszék teljesítette.

[20] Terhelt2 II. r. vádlott védője a fellebbezésében a tényállást az okszerű, logikus elsőbírósági mérlegelő tevékenységen keresztül támadta, mely viszont a tényállás megalapozottsága folytán eredményre nem vezethetett. E részben emeli ki az ítéltábla, hogy a tényálláshoz kötöttség a másodfokú eljárás egyik legfontosabb ténykérdést rendező szabálya. Megalapozatlansági ok hiányában a tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult belső meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett ténybírói jellegét, a ténybeli hiba hiánya pedig kizárja a sérelmezett ítélettől eltérő tényállás megállapítását a másodfokú eljárásban.

[21] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból – büntethetőségi akadály hiányában – okszerűen vont következtetést mindhárom vádlott bűnösségére és cselekményeik minősítése is döntően megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak.

[22] A Kúria 1/2007. Büntető jogegységi határozatának iránymutatása alapján a kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amely a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartás. Jellemzője, hogy folyamatos tevékenységek, rendszeres, ismétlődő adásvételek által valósul meg, haszonszerzésre irányul és magába foglal minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ilyen, a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is. A kereskedés egyet jelent a piac működtetésével, a haszonszerzésre való törekvést magába foglaló folyamatos tevékenységgel. Ebbe beleértendő az eladók vagy a vevők felkutatása, közvetítők igénybevétele, előzetes megbeszélések, az áru készletezése, megtekintése, megvizsgálása, megállapodás megkötése, az áru tárolása, az átadás helyének előzetes felderítése.

[23] Ezen ismérveknek a fellebbezéssel érintett vádlottak cselekvősege egyértelműen megfelel, ezért mindhármuk esetében helyes az egészséget veszélyeztető bűncselekmény megállapítása. Terhelt1 I. r. vádlottnál a cselekményt a jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetés minősíti súlyosabban [Btk. 176. § (3) bekezdés].

[24] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet az alapeseti törvényi tényállásban [Btk. 176. § (1) bekezdés] a konkrét elkövetési fordulatot, jelen esetben a kereskedést egyik érintett vádlottnál sem jelölte meg, ezért azt a Kúria 2/2023. (VII.5.) BK véleményével felülvizsgált és módosítással fenntartott 61. BK véleménye 3. pontjának megfelelően pótolta a 4. fordulat feltüntetésével. A bűncselekmények cím szerinti megjelölését előíró perjogi norma mellett feltétlen szükséges már a rendelkező részben jelezni

a fordulatot, mely gyakorlatot a Kúria idézett véleménye évek óta egységesített, ezáltal követendő.

[25] Terhelt1 I. és Terhelt3 III. r. vádlottaknál a törvényszék megállapította a társtetteséget, és ezt az ítélet indokolásának [31] bekezdése tartalmazza is, azonban a rendelkező részben Terhelt1 I. r. vádlottnál e minőség rögzítése elmaradt, melyet a másodfokú bíróság feltüntetett, egyben a Btk. 13. § (3) bekezdése szerinti társtettesi elkövetést Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában is megállapította, figyelemmel az irányadó tényállásra. Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak ugyanis egymás tevékenységéről tudva fejtették ki összehangolt törvényi tényálláson belüli elkövetési magatartásukat. Ez pedig megfelel a társtetteség ismérveinek, ezért cselekményüket így kellett értékelni, miként a III. r. vádlott is társtettese az elbírált büntettnék.

[26] A jogi minősítés felülbírálata során még utalni kell arra, hogyha a kábítószer-kereskedelmet elkövető fogyaszt is a kábítószerből, kizárólag a fogyasztást elnyelő kábítószer-kereskedelem állapítható meg. A kábítószer fogyasztás ugyanis kisegítő vétség [Btk. 178. § (6) bekezdés], amelynek a büntetés kiszabása során van súlyosító hatása (Kúria Bfv.II.288/2015/5.; EBH2016. B.15.).

[27] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi körülményeket nagyrészt helyesen tárta fel, azonban az I. r. és III. r. vádlottnál további súlyosító tényező, hogy fogyasztották is a kábítószer, míg Terhelt1 vonatkozásában enyhítő körülmény büntetlen előélete. Terhelt2 II. r. vádlottnál pedig további súlyosító tény a társtettesi elkövetés.

[28] Itt kell kitérni Terhelt3 III. r. vádlottnál arra, hogy vele szemben a büntetőeljárás már 2023. október 5. napján befejezhető lett volna, ezért a büntetőügy elhúzódását esetében nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla, így vele szemben a szabadságvesztés mértékét 1 év 5 hónapra, a próbaidő tartamát pedig 2 évre enyhítette, mely büntetés már tetтарыыos és kifejezi megfelelően a бұнсеlekmény és az elkövető társadalomra veszélyességét.

[29] Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak büntetlen előéletére – figyelemmel a terhükre megállapított бұнсеlekmények eltérő büntetési tételére is, különösen az I. r. vádlott megbánó magatartására, az ítéltábla álláspontja szerint e vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetések alkalmasak a büntetési célok elérésére, azok tetтарыыosak és kifejezik az egyéniesítést is, ezért súlyosításuk nem volt indokolt. A II. r. vádlott esetében a pénzbüntetés napi tételszámának megemelésére sem volt kellő alap.

[30] Terhelt2 II. r. vádlottnál törvényesen került sor a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére és annak maximális öt év időtartamban való meghatározása a büntetési céljainak eléréséhez szükséges, egyben elégséges joghátrány, mely biztosíthatja, hogy az elkövető a jövőben tartózkodjon бұнсеlekmény elkövetésétől. Tényleges szabadságelvonás eltúlzott hátrány lett volna, figyelemmel rendezett életvitelére is, ezért a másodfokú bíróság egyetértett az ún. feltételes elítélés alkalmazásával.

[31] A másodfokú bíróság Terhelt1 I. r. vádlottnál a kedvező személyi körülményeit, valamint a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket értékelve a Btk. 35. § (2) bekezdését alkalmazva a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyház helyett бөртөнben határozta meg, eltérően a törvényszék egyébként helyes döntésétől.

[32] Az irányadó tényállás alapján nem lehet egyértelműen és ítéleti bizonyossággal megállapítani azt a pénzösszeget, amit Terhelt2 II. r. vádlott Terhelt1 I. r. vádlott részére értékesített kábítószerből szerzett. Nem vitás, hogy a kábítószer eladásából a II. r. vádlottnak anyagi haszna származott, de annak összegét ténybeli következtetéssel sem lehetett megállapítani, ezért a fellebbviteli főügyészség 5 250 000 forint vagyonekobzásra tett

indítványa nem vezethetett eredményre. Ez részben bizonyítási és ténykérdés is, függetlenül a törvényi vélelemtől, a helyesbített tényállás alapján az intézkedés kimondására nem kerülhetett sor.

[33] Ugyanakkor Terhelt3 III. r. vádlottól a nyomozás során legálisan tartott golyós lőfegyvert, ahhoz tartozó lőszeret, valamint a fegyverre szerelhető célkeresőt foglaltak le (összesített bűnjeljegyzék, nyomozási iratok I. kötet 97-101. lapszám), amelyekről a törvényszék elmulasztott rendelkezni, ezért a másodfokú bíróság a vagyonekhozást pótolta, figyelemmel a Btk. 74/A. § (1) bekezdésének b) pontjában írtakra. A kábítószerrel kereskedés ideje alatt szerzett vagyona – a törvényes eredet bizonyításának hiányában, és ilyenre nem került sor e tárgyak esetében – vagyonekhozást kell elrendelni a már idézett törvényhely alapján. Tény, hogy Terhelt3 III. r. vádlott a bűncselekmény elkövetésének ideje (2021. júliusát megelőző két év, elsőfokú ítélet [25] bekezdés) alatt (2019. július 31., nyomozási iratok II. kötet 1103. lapszám) szerezte meg a lőfegyvert, míg a lőszeret és a célkeresőt, nyilvánvalóan a lőfegyver megszerzése és az érintett terhelt elfogása közötti időszakban. A vagyonekhozás törvényi feltételei ezért fennálltak, így az intézkedés alkalmazásától nem lehetett eltekinteni.

[34] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

[35] A kifejtettetekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a szükséges részben a Be.606. § (1) bekezdése értelmében megváltoztatta, míg egyéb, a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[36] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő eljárásával kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg, mely költséget az érintett és bűnösnek kimondott Terhelt3 III. r. vádlott köteles viselni.

[37] Ellentétes döntés hiányában a másodfokú ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek [Be. 615. § (1) és (2) bekezdés].

Debrecen, 2026. március 12.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke-előadó, Dr. Diószegi Attila s.k. bíró,
Dr. Bakó József s.k. bíró

Záradék: Az Egri Törvényszék 6.B.13/2023/133. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.582/2025/24. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottakra nézve a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. március 12.

Dr. Háger Tamás s.k.
a tanács elnöke